

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple in formal attire embracing against a cityscape at dusk. The woman is wearing a gold sequined dress and jewelry, and the man is in a dark suit. They are looking at each other closely.

Abby Greenová
Stalo se při
zásnubách

ABBY GREENOVÁ

STALO SE
PŘI ZÁSNUBÁCH

PŘEKLAD

HILDA HANSALOVÁ

Milá čtenářko,

v nejkratším měsíci roku budete mít možnost „svázat volné konce“ příběhů. Hned čtyři z šesti romancí, které si budete moci přečíst, totiž uzavírají (aspoň prozatím!) osudy hrdinů, o nichž jste si již mohla v mých knihách číst v minulých měsících, ba i letech!

V Romanci na Dunaji od Michelle Smartové se objevují stejní hrdinové jako v knize nazvané Zlatý střevíček, která vyšla v říjnu minulého roku.

Příběh pojmenovaný Stalo se při zasnubách, který napsala Abby Greenová, navazuje na povídku Všechny vůně Madridu, jež vyšla minulý měsíc.

V květnu a v srpnu minulého roku jste se ve vyprávěních Pippy Roscoeové (Dvě noci v Buenos Aires a Tajemství irské krásky) mohla dozvědět něco o trojici majitelů dostihové stáje Winners' Circle. Její příběh je tento měsíc završen knihou s názvem Jezdec dává šachmat. A aby toho nebylo málo, zmínění jsou zde i hrdinové knihy Královnou podruhé, která vyšla v listopadu 2019.

A konečně Vášnivá řecká noc (snad Vás v těch chladných nocích únorových aspoň trochu zahřeje) od Caitlin Crewsové završuje osudy hrdinů z knih Benátský aristokrat z října minulého roku a Dívka v červeném, s níž jste se do temného lesa mohla vypravit minulý měsíc...

Že už jste na všechny ty příběhy pozapomněla a musíte si je napřed připomenout? Tak honem do toho! Únor je přece na čtení ideální měsíc.

Tak ať se Vám dobře čte!

*S láskou
Váš Harlequin*

Abby Greenová

**STALO SE
PŘI ZÁSNUBÁCH**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Redeemed by His Stolen Bride

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

Překlad:
Hilda Hansalová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2019 by Abby Green
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-5666-7 (EPUB)
ISBN 978-83-276-5667-4 (MOBI)
ISBN 978-83-276-5668-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Leonora Flores de la Vega nemohla odtrhnout pohled od muže, který stál uprostřed skupiny hostů na druhém konci velkého sálu. Všechny kolem sebe převyšoval aspoň o hlavu. Mračil se. Byl velmi hezký, ale působil nepřátelsky. Sálal z něho tak silný mužský magnetismus, že ji přitahoval i na tu dálku. Musela se na něho dívat, ať chtěla, nebo nechtěla. Jako by k sobě byli přitahováni neviditelným vláknem.

Věděla, kdo to je. To věděl každý. Gabriel Ortega Cruz y Torres pocházel z jedné z nejstarších a nejvznešenějších španělských rodin. A nejbohatších. Patřily jim obrovské pozemky a mnoho nemovitostí, jejich majetek pocházel z podnikání v bankovníctví, vinařství a z trhu s realitami.

Střežil si soukromí, a i přesto byl veřejnosti známý jako nelítostný byznysmen a nestálý milenec. Byl svobodný, a proto byl nejžádanější muž na ženění v Evropě. Nezdálo se však, že se spěchá usadit. A pokud by o tom uvažoval, jeho vyvolená by musela nepochybně pocházet ze stejných společenských kruhů jako on.

Proč se jím vůbec zabývám? pomyslela si. Pocházela z rodiny téměř stejně významné, jako byla rodina Gabriela Torrese, i když tady podobnost končila.

Její rodina přišla o majetek a přežívala jen díky tomu, že svůj starobylý zámek zpřístupnila veřejnosti. Ocitli se v nepříjemné a ponižující situaci, která se navíc pomalu stávala neudržitelnou.

S Gabrielem Torresem nikdy nemluvila a pravděpodobně nikdy mluvit nebude. Muž jako on by se nikdy nesnížil, aby se stýkal s někým z rodiny s pochybnou reputací. Ale věděla o něm. Věděla o něm od okamžiku, kdy ho poprvé spatřila. Jemu bylo jedenadvacet a jí dvanáct. Viděla ho hrát pólo. To bylo ještě před tím, než její rodina přišla otcovou vinou o všechno. Ostudné otcovo gamblerství připravilo rodinu na dlouhá léta o možnost věnovat se obchodním aktivitám a účastnit se společenského života.

Tenkrát měla oči jen pro Gabriela. Byl temperamentní, plný energie. Jako by on a jeho kůň byli jedna bytost, oba se pohybovali mrštně a s grácií. Nejvíc ji upoutal jeho výraz: soustředěný a vášnivý.

Zaslechla, jak jeden z hráčů týmu soupeřů na něj zakřičel: „Hej, Torresi, klídek. Je to jen přátelák.“

Nic neřekl, jen se na soupeře podíval. Vzpomínala si, jak ji pro něho zabořilo srdce, skoro ho chtěla nějak utěšit... nějak ho rozveselit.

Což byla opravdu legrační představa.

Náhle ucítla, že se na ni upírají pohledy lidí v sále. Vytrhla se ze snění a vrátila se k přítomnosti. K okamžiku, v němž se navždy změní celý její život.

Snažila se usilovně potlačit paniku, která se jí začala zmocňovat.

Dělám to pro svou rodinu. Pro Matíase. Jinou možnost nemám. Jsem jejich jediná naděje.

Násilím odtrhla pohled od muže na druhém konci sálu a podívala se na muže, na něhož se měla dívat. Na svého snoubence Lazara Sancheze. Na vysokého, neuvěřitelně hezkého muže s delšími světlými vlasy

a úchvatnými zelenými očima. Byl skoro stejně vysoký jako...

Ne. Musím na něho přestat myslet. Za chvíli se zasnoubím s mužem, který stojí vedle mě. S mužem, jehož sotva znám, přiznala si upřímně. Sešli se spolu jen několikrát. Při pohledu na Lazara Sancheze necítila vůbec nic. Nic podobného tomu, co cítila, když se dívala na... něho.

Ale Lazaro byl hodný a slušný člověk. A navíc – dostane jejich rodinu ze začarovaného kruhu dluhů a tím jí navrátí vážnost a úctu, o niž přišli a zabezpečí Matíasovu budoucnost. Leonora věděla, že Lazaro si ji chce vzít proto, aby získal přístup do světa aristokracie. Pro někoho, jako byl on, představovala v tomto smyslu trofej a jí nezbývalo nic jiného než se s tím smířit a přijmout to.

Všimla si, že Lazarův výraz není nepodobný výrazu Gabriela Torrese. Něco jí to připomnělo, ale než mohla zjistit, co to bylo, zahlédla, že jeden muž ze skupiny lidí, shromážděných kolem Lazara, mu gestem naznačil něco jako *už je čas*.

„Lazaro?“ oslovila ho, aby získala jeho pozornost. Podíval se na ni. Pořád se mračil.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se. „Tváříš se jako čert.“

Vyhladil rysy. Vzal ji za ruku. *Nic. Vůbec nic to s ní nedělalo.* Znovu se v duchu pokárala. Lidé v jejím světě se neberou z lásky. Berou se s rozmyslem a účelově. *Tak jako to udělám já.*

„Ano, jistě... jen jsem se trochu zamyslel,“ řekl.

Nemohla odolat, aby se znovu nepodívala přes celý sál na Gabriela Torrese. Tentokrát se jejich pohledy střetly. Polilo ji horko. Bezděčně stiskla Lazarovi ruku.

„A ty jsi v pořádku?“ zeptal se.

Nemohla se zbavit pocitu viny. *Jak mě může tak silně přitahovat jiný muž, když se hodlám zaslíbit*

tady tomu? Pohlédla na Lazara a nuceně se usmála. „Ano, jsem v pořádku.“

Lazaro jí stiskl ruku. „Jsem rád, že jsi souhlasila, že si mě vezmeš, Leonoro. Myslím, že můžeme mít dobré manželství. Že můžeme být... šťastní.“

Opravdu byl rád?

Měla pocit, jako by na ni stěny obrovského sálu padaly. Lazaro jí vzal kolem pasu.

Pevně ji tiskl, skoro to bolelo. Potichu sykla: „Lazaro –“

Podíval se na ni, oči mu svítily. Takový výraz u něho ještě neviděla.

„Působíš mi bolest.“

Okamžitě stisk uvolnil. „Promiň.“

Leonora zvedla koutky úst v nuceném úsměvu. Už aby měli to oznámení za sebou. Už aby mohla odejít a nadechnout se. Přinutila se nedívat se do míst, kde stál Gabriel Torres.

Přistoupil k nim číšník se šampaňským. Vzala z podnosu dvě sklenky a jednu podala Lazarovi. „Mám dojem, že tvoji poradci naznačovali, že je čas učinit prohlášení, nepletu se?“

Lazaro se na ni zadíval a jeho pohled ji v tom utvrdil. Přitukl si s ní. „Ano, jdeme na to,“ řekl odhodlaně.

Znovu jí vzal kolem pasu a Leonora znovu vyloudila úsměv. Začal něco říkat, ale vůbec ho nevnímala.

Pohled jí přes všechnu snahu znovu zalétl ke Gabrielovi Torresovi. Díval se na ni. Leonoru intenzita jeho pohledu rozechvěla.

„Počkejte! Zastavte to!“

Nějaká mladá žena se prodírala davem lidí k pódiu. Ochranka se jí snažila zadržet. Byla to drobná dívka se zářivými zrzavými vlasy a velkýma modrýma očima. Byla velmi hezká.

Dívala se na Lazara. „Musíš něco vědět. Jsem těhotná. Čekám tvé dítě,“ vykřikla.

Čas se zastavil, dlouhé vteřiny se nic nedělo a potom se všechno začalo pohybovat jako ve zpomaleném filmu: Lazaro Leonoru pustil, sešel z podia, šel k ženě a vzal ji za ruku. Bylo to legrační, ale v tu chvíli Leonoru nenapadlo nic jiného, než že se ti dva k sobě hodí.

Něco si říkali, a pak tu ženu někdo odvedl.

Lazaro se otočil a podíval se na Leonoru. V jeho tváři se rychle střídal šok se zlostí a lítostí.

Vrátil se na pódium a něco říkal. I její pocity byly rozporuplné, ale ten hlavní, a styděla se za něj, byla úleva. Ale rychle ji potlačila, když si všimla, že lidé kolem nich si něco šuškaají. Někteří se na ni dívali s lítostí, ale většinou neskrývali škodolibé úšklebky.

Snažila si koupit způsob, jak dostat rodinu z dluhů a hanby a teď byla vystavená odsuzujícím pohledům – jako by tu stála nahá. A on tam pořád byl. Tam vzadu. Díval se na ni. Tvářil se vážně.

Vrátila se pohledem k Lazarovi. „Je to pravda?“

Lazaro neodpověděl, ani nemusel. Jeho mlčení řeklo všechno.

Natáhl k ní ruku. „Leonoro, prosím... vysvětlím ti to.“

Takže to byla pravda.

Zavrtěla hlavou. „Nevezmu si tě.“

V duchu děkovala bohu, že tu nebyli její rodiče a Matías. Viděl by, jak je rozrušená a to by ho rozrušilo také.

Rozhlédla se. Instinktivně hledala, kudy může uniknout.

Podívala se ještě jednou na Lazara. Ponížení jí znovu projelo jako nůž. „Jak jsi to mohl dopustit? Před tolika lidmi?“

Nečekala na odpověď, odložila sklenici na nejbližší plochu, seběhla z pódia a běžela k východu ze sálu, aniž by věděla, kam se jím dostane.

První, co v chodbě spatřila, byl štítek *Dámy*. Rychle našla toalety. Byly naštěstí prázdné. Vešla do kabinky a posadila se na sklopené prkénko.

Třásla se, srdce jí prudce tlouklo. Zhluboka dýchala, a když se konečně trochu zklidnila, slyšela, že se otevřely dveře a někdo vešel. Podle hlasů to byly tři ženy. Vzrušeně hovořily – o ní a o Lazarovi.

„Kdo si ji teď vezme? Je tak zoufalá, že si chtěla vzít jakéhosi zbohatlíka...“

„Co je ten Sanchez vlastně zač?“

„Říká se, že vyrůstal na ulici.“

„Tenhle skandál už nepřezijí. Už mají jen ji a toho jejího bratra, který je –“

Jakmile začaly mluvit o jejím milovaném bratrovi, vstala a vyšla z kabinky. Zmlkly.

Jedna zbledla, druhá zrudla, ale ta třetí se tvářila lhostejně. Leonora byla tak rozrušená, že nemohla ze sebe vypravit slovo. Jen sledovala, jak si berou svoje věci a mlčky odcházejí. Byla si jistá, že jakmile budou z jejího doslechu, budou klevetit dál.

Šla k umyvadlu a pustila vodu. Zhluboka se nadechla a nechala si chvíli téct studenou vodu na zápěstí. Doufala, že až vyjde, nebude venku nikdo, kdo byl svědkem jejího potupného úprku.

Před vnitřním zrakem se jí zjevila výrazná, hezká tvář Gabriela Torrese. Jako by stál před ní. Polilo ji horko a hned zase mrazilo, když si uvědomila, že její veřejné ponížení viděl i on.

Ale už ho neuvidím. Protože na veřejnosti se neukázu hodně dlouho.

Narovnala se, stála chvíli se zavřenýma očima a pak zamířila k východu z toalet a doufala, že se jí podaří z hotelu nepozorovaně uniknout.

Kam zmizela?

Gabriel Torres se rozhlížel po sále, jestli nezahled-

ne tmavovlasou ženu v dlouhých rudých šatech bez ramínek. V šatech, které zvýrazňovaly její dokonalé tvary. Po dlouhé době cítil, jak se v něm vaří krev. Cítil neodolatelnou potřebu ji vyhledat. Překvapilo ho to, protože normálně se spontánním pocitům nepoddával.

Dnes večer sem přišel jen proto, aby zjistil, co Lazaro Sanchez zase chystá. Nevěřil mu...

Sanchez nedávno dokonce rozšířil fámu, že je Gabrielův nevlastní bratr. Oslovil Gabriela na jedné společenské akci, které se oba účastnili, a když se s ním Gabriel nehodlal bavit a chtěl odejít, protože byl znechucený narážkami na událost, která je měla spojovat, Sanchez ho zastavil. Říkal mu cosi o tom, že před mnoha lety předložil Gabrielovu otci důkazy o tom, že je jeho syn.

Gabriel si překvapivě ten incident pamatoval. Pamatoval si hubeného kluka, který čekal před vyhlášenou madridskou restaurací, až vyjdou. Gabriel měl právě narozeniny a to byla jedna z mála příležitostí, kdy se jeho dysfunkční rodina spojila. Toho večera nejspíš proto, aby mu tím udělala radost.

Gabriel si o svých rodičích nedělal žádné iluze. Bylo víc než pravděpodobné, že jeho záletný otec zplodil během svých četných milostných avantýr levobočka. I v rodu Cruz y Torres, dynastii s kořeny ve středověku, byly takové případy zcela běžné a, upřímně řečeno, i očekávané.

Takže bylo možné, že Sanchez je jeho bratr.

Ironií bylo, že jeho otec byl na dnešní společenské akci také. Gabriel ho ignoroval. Téměř se nestýkali a Gabriel měl podezření, že otec je tady, aby se pobavil, najedl a napil, nebo kvůli nějaké ženské.

Od okamžiku, kdy Sanchez prohlásil, že je jeho příbuzný, Gabriel si od něho nepřestal udržovat odstup.

A dnes mělo dojít k nejtroufalejší události, jakou zosnoval: chtěl oznámit zasnoubení se ženou, která patřila k jedné z nejvýznamnějších španělských rodin, jejíž původ a význam si nijak nezadal s původem a významem Gabrielova rodu.

Manželstvím s Leonorou Flores de la Vega by Sanchez dosáhl významného postavení a bylo by mnohem obtížnější ho ve společnosti ignorovat.

Jasná byla jedna věc: nebral si Leonoru pro peníze. Pro Sancheze byla jen prostředkem k dosažení respektované společenské úrovně a získání kontaktů.

Lidé kolem Gabriela událost vzrušeně komentovali. V podstatě všichni mluvili o tom, že Sanchez s Leonorou uzavřel obchod: zaplatí dluhy její rodiny a na oplátku získá přístup do kruhů, do nichž se tak vytrvale snažil dostat.

Gabriel Leonoru osobně neznal, ale *věděl* o ní. Jejich cesty se v průběhu let zkřížily většinou při nějakých společenských událostech. Ale dnes večer, když ji viděl stát na pódiu vedle Sancheze, si uvědomil, že ho nesmírně přitahuje. Byl to tak intenzivní pocit, že jeho nechť k Sanchezovi ještě vzrostla.

Krásná Leonořina tvář nic nevyjadřovala. Dlouhé tmavé vlasy měla vzadu svázané a tím vynikly půvabné rysy jejího obličeje. Měla krásné velké oči a plné rty, k nimž musel pořád stáčet pohled, protože měl pocit, že vyjadřují podstatu její osobnosti: citlivost a sexualitu.

Pátral v paměti, kdy ji naposledy viděl. Nemohlo to být v nedávné době. Nejspíš ji viděl ještě jako malé děvče. Dospěla a teď z ní byla žena – velmi krásná žena.

Uvědomil si, že na ni zírá a z celého srdce si přál, aby se na něho podívala. A podívala se na něho. V tu chvíli věděl, že ji chce mít.

Dlouho na něm setrvala pohledem. Jako znalec

žen a zkušený muž dokázal číst v ženských pohledech. V jejích očích viděl, že po něm také touží. Kromě sexuální touhy v nich viděl i něco velmi potěšujícího: vědomí sounáležitosti. To a Sanchezova ruka kolem jejího pasu v něm vyvolaly potřebu okamžitě přerušit Sanchezovu řeč a jít k ní, ale přesně v ten okamžik se objevila pod pódiem se snoubenci drobná rudovlasá dívka a nahlas, takže to všichni slyšeli, Sancheze oslovila a řekla mu, že čeká jeho dítě.

Leonora něco Sanchezovi říkala a pak z pódia rychle seběhla. Gabriel se za ní díval a věděl, že musí jít za ní. Nikdy ještě necítil tak naléhavou potřebu něco udělat.

Rozhlížel se, hledal ji pohledem, ale neviděl ji. Vyšel ze sálu.

Zmizela.

Jako by mu něco unikalo mezi prsty.

Obvykle, možná pokaždé, dostal všechno, po čem zatoužil a co chtěl, a proto mu ten pocit nebyl příjemný. *Takhle se já přece nikdy nechovám. Nechci se honit za nějakou ženou. Pokud tak zoufale chci nějakou mít, můžu se vrátit do sálu a vybrat si.*

Nechtěl nějakou ženu. Chtěl ji.

A vtom, jako odpověď na nevyslovené přání, ji spatřil. Stála v hotelové hale za hradbou z vysokých hustých rostlin ve velkých květináčích, které zakrývaly vchod. Spatřil také to, na co hleděla ona: spoustu paparazziů, kteří čekali před vchodem do hotelu. Nebylo úniku.

Leonora v duchu zaklela. Za hradbou, kterou tvořila spousta exotických rostlin, viděla před vchodem do hotelu ještě jednu hradbu: z fotografů a reportérů, kteří čekali, až vyjde šťastný, čerstvě zasnoubený pár. Z hotelové haly nebyl žádný jiný východ, takže paparazzi trpělivě čekali.

Vnitřně se obrnila a rozhodla se, že projde uličkou hanby, když jí po zádech přeběhl mráz.

Otočila se a pár kroků před ní stál Gabriel Ortega Cruz y Torres a díval se na ni. Zalapala po dechu. Byl vyšší, než se jí na dálku zdálo, urostlejší. Černé vlasy měl sčesané z čela. Zpod hustého tmavého obočí na ni upíral hnědé oči. Pod patricijským nosem byla hezky tvarovaná ústa. Spodní ret měl silnější. Jeho tvrdé rysy to změkčilo a zároveň ji nutilo přemýšlet, jaké by to bylo, kdyby se jí dotkl... políbil... Představila si ho, jak leží na velkém loži, opírá se o měkké polštáře vyšívané drahokamy, a komanduje své sloužící.

Povolává milenky.

Cítila, že jí hoří tváře. Ještě nikdy si nepředstavovala, že se objímá a líbá s muži. Bylo jí čtyřiaadvacet let a byla panna. Když přišli kvůli otcovu gamblerství o majetek, její život se točil jen kolem rodičů, zámku a kolem zdravotně postiženého bratra. Neměla čas na cokoli jiného. Na cokoli, co dělaly dívky jejího věku – jako například na randění a vztahy.

Dříve než mohla něco říct, přistoupil k ní. Ucítla jeho vůni. Typicky mužskou a exotickou.

„Nechtěla byste, abych vás odtud dostal?“ Hlas měl hluboký a podmanivý.

Kývla.

„Půjdeme ven hlavním vchodem. Nedívejte se napravo ani nalevo, nechejte všechno na mně.“

Vytáhl z kapsy mobil. Dal někomu stručné pokyny a mobil zase schoval. Nepřestal se jí přitom dívat do očí.

„Mám venku auto. Jdeme.“

Leonora neměla čas nad tím přemýšlet, protože ji vzal za loket a vedl ji halou k východu z hotelu. Okamžitě začaly cvakat fotoaparáty, a než se dostali ke dveřím, zaslechli výkřiky.

„Leonoro! Kde je Lazaro Sanchez?“